

Sygn. akt VII Ka 158/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2022 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Jolanta Jankowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Olsztyn - Południe w Olsztynie Katarzyny Szewczyk

po rozpoznaniu w dniach: 13 kwietnia 2022 r., 11 maja 2022 r. oraz 25 maja 2022 r.

sprawy: **P. M. (1)** ur. (...) w N., syna Z. i D. z domu J.

oskarżonego z art. 35 ust. 1 a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego, jego obrońców oraz oskarżyciela posiłkowego Fundację (...)

od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 13 grudnia 2021 r., sygn. akt(...)

I zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w ramach rozstrzygnięcia z pkt I sentencji na podstawie art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt przy zastosowaniu art. 37b kk w zw. z art. 34§1a pkt 1 kk i art. 35§1 kk orzeka wobec oskarżonego P. M. (1) karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę roku ograniczenia wolności połączoną obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym i w pozostałej części utrzymuje go w mocy,

II zwalnia oskarżonego i oskarżyciela posiłkowego Fundację (...) od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

FORMULARZ UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO (UK 2)

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VII Ka 158/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego wO.z dnia 13 grudnia 2021 r. w sprawie (...)

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy oskarżonego P. M. (1)

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1		P. M. (1)	Uprzednia niekaralność	informacjaz KRK.	1758
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2	P. M. (1)	Brak dopuszczenia się zarzucanego oskarżonemu czynu	dokumenty wskazane w apelacji oskarżonego zeznania: S. M. (...)M. S. M. (1), P. K., N. C. Dokumenty ze sprawy karnej i cywilnej	k.1689 - k.1710, k.1904.-1911 k.1852-1858 k.1883-1894	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1	informacja z KRK dokumenty wskazane w apelacji oskarżonego oraz dokumenty ze sprawy karnej i cywilnej	Dowód obiektywny, nie kwestionowany przez strony Treść dokumentów nie budzi wątpliwości przy czym nie miały one faktycznego znaczenia dla oceny kwestii zawinienia P. M. co do popełnienia zarzucanego mu czynu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
2	zeznania: S. M. (2), U. M., S. M. (1), P. K., N. C.	Nie dano wiary tym zeznaniom w takim zakresie w jakim wskazywały na wykonywanie rzekomo należytej pieczy przez oskarżonego nad stadem krów oraz tego, że zakupione krowy znajdowały się już uprzednio w złym stanie; zeznania sprzeczne z dowodami, które uznano za wiarygodne.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	

	<p>Adwokata W. P. (1)</p> <p>1. obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. poprzez:</p> <p>a/ całkowicie dowolne przyjęcie, iż wyjaśnienia oskarżonego P. M. (1) są niewiarygodne, podczas gdy znajdują one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, a w szczególności zeznaniach świadków: M. T., G. K. (1), A. N. (1), W. S. (1), M. B. (1), A. Ł. (1), P. A., K. G., Ł. M. (1), L. G., E. R., M. S. (1), K. W. (1), B. M., G. K. (2), M. K. (1), M. M. (2), R. B. (1), W. M. (1), S. S. (2), A. N. (2) i S. K. oraz dokumentach w postaci protokołu kontroli Państwowego Inspektora Weterynarii w O. z dnia 9 sierpnia 2018 r. oraz umów dotyczących sprzedaży krów zawieranych w okresie od 28 lipca do 30 sierpnia 2018 r., co wskazuje, iż wyjaśnienia oskarżonego P. M. (1) odzwierciedlają rzeczywisty stan faktyczny sprawy;</p> <p>b/ całkowicie dowolne przyjęcie, iż wyjaśnienia oskarżonego J. Z. (1) złożone w toku postępowania sądowego zasługują na nadanie im waloru wiarygodności, podczas gdy są one ukierunkowane wyłącznie na uniknięcie odpowiedzialności karnej, a nadto nie znajdują potwierdzenia w innych obiektywnych dowodach w sprawie, co wskazuje, iż stanowią one jedynie próbę pomówienia oskarżonego P. M. (1);</p> <p>c/ dowolną i wybiórczą ocenę zeznań świadków M. T., E. R., M. S. (1), W. M. (1) i pominięcie tej części ich relacji, która odnosiła się do kontroli przeprowadzonej w gospodarstwie położonym w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny zarzut adwokata M. K. w zakresie wymiaru kary</p> <p># niezasadne zarzuty adwokata W. P.</p>
--	--	--

Ł. w dniu 9 sierpnia 2018 r., podczas której nie stwierdzono żadnych nieprawidłowości w zakresie stanu stada pomimo jego obserwacji w oborze, a która to okoliczność ma istotne znaczenie dla prawidłowego ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy;

d/ dowolną i wybiórczą ocenę zeznań świadków G. K. (1) oraz A. Ł. (1) i pominięcie tej części ich relacji, w której świadkowie wskazywali na fakt, iż krowy miały zapewnioną paszę, dostęp do wody, zaś obornik był sprzątnięty, albowiem świadkowie w sposób obiektywny relacjonowali okoliczności zarówno korzystne dla oskarżonego, jak i dla niego niekorzystne, co prowadzi do wniosku, iż w żaden sposób nie próbowali wpływać na polepszenie pozycji procesowej oskarżonego;

e/ dowolną i wybiórczą ocenę zeznań świadków A. N. (1), W. S. (1), P. A., K. G., L. G., K. W. (1), G. K. (2), M. M. (3), R. B. (1), A. N. (2) poprzez uznanie, iż świadkowie posiadali jedynie ogólną wiedzę o gospodarstwie w Ł., która nie mogła stanowić podstawy ustaleń stanu faktycznego sprawy, podczas gdy świadkowie bywali w przedmiotowym gospodarstwie i relacjonowali zaobserwowane okoliczności, w tym stan stada, jego dostęp do paszy oraz wody pitnej, a także stan utrzymania czystości zwierząt, które to okoliczności mają wpływ na prawidłowe rozstrzygnięcie niniejszej sprawy;

f/ dowolną ocenę zeznań świadka Ł. M. (1) i przyjęcie, iż są one niewiarygodne, podczas gdy

- świadek często pomagał w gospodarstwie, co wskazuje, iż posiadał wiedzę w zakresie stanu stada, jego dostępu do paszy

oraz wody pitnej, a także stanu utrzymania czystości zwierząt;

- świadek logicznie wytłumaczył chęć zakupu stada bydła od oskarżonego J. Z. (1), a także przyczyny, dla których, musiał odstąpić od umowy sprzedaży stada;

g/ dowolną ocenę zeznań świadka M. K. (1) i uznanie, iż ich lakoniczność nie pozwala na uczynienie ich podstawą ustaleń stanu faktycznego sprawy, podczas gdy świadek często pomagał w gospodarstwie w Ł., co wprost wskazuje, iż miał wiedzę popartą bezpośrednią obserwacją stanu stada, jego dostępu do paszy i wody pitnej, a także stanu utrzymania czystości zwierząt;

h/ dowolną i wybiórczą ocenę zeznań świadków K. R. (1), J. R. (1), P. P. (1) w sytuacji gdy, Sąd Rejonowy z jednej strony daje im wiarę w całości, lecz z drugiej strony pomija okoliczność, iż relacje świadków wskazują, iż stan stada krów co najmniej do maja 2018 r. był dobry, a co ma istotne znaczenie dla prawidłowego ustalenia czasookresu objętego zarzutem;

i/ dowolną i wybiórczą ocenę zeznań świadków M. K. (2), T. Ź. i D. P. i uznaniu, iż ich relacje są w pełni wiarygodne, podczas gdy sąsiedzi gospodarstwa w Ł. składali liczne skargi i zastrzeżenia pod adresem tegoż gospodarstwa, co wprost wskazuje, iż mieli oni osobisty interes w złożeniu zeznań niekorzystnych dla j/ oskarżonego, co nakazuje ich relacje traktować szczególnie ostrożnie i krytycznie, a czego w niniejszej sprawie nie uczyniono;

dowolną i wybiórczą ocenę zeznań świadków B. K. (1), B. P., Z. L. i A. K.

(1) w zakresie, w którym świadkowie wskazywali, iż podczas kontroli w gospodarstwie w Ł. otrzymali informację, iż właścicielem stada jest oskarżony J. Z. (1), co potwierdza relację oskarżonego P. M. (1);

k/ dowolną ocenę zeznań świadków J. W. (1), M. W. i A. K. (2) poprzez uznanie, iż ich relacje zasługują na nadanie im walory wiarygodności, podczas gdy świadkowie pozostają w konflikcie z oskarżonym P. M. (1), co wprost wskazuje, iż mieli oni osobisty interes w złożeniu zeznań niekorzystnych dla oskarżonego, co nakazuje ich relacje traktować szczególnie ostrożnie i krytycznie, a czego w niniejszej sprawie nie uczyniono;

l/ dowolną i wybiórczą ocenę zgromadzonych dokumentów, a mianowicie:

- protokołu kontroli Państwowego Inspektora Weterynarii w O. z dnia 9 sierpnia 2018 r., podczas gdy jego treść znajduje odzwierciedlenie w zeznaniach świadków M. T., E. R., M. S. (1), W. M. (1), a która potwierdza brak nieprawidłowości w stadzie na dzień kontroli, tj. 9 sierpnia 2018 r., a która to okoliczność ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy;

- umów dotyczących sprzedaży krów zawieranych w okresie od 28 lipca do 30 sierpnia 2018 r., podczas gdy fakt ich skutecznego dokonania znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadków Ł. M. (1) oraz L.

P., a która to okoliczność ma istotne znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy;

2. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenie,

który miał wpływ na jego treść, polegający na całkowicie dowolnym przyjęciu, iż:

a/ „P. M. (1) nie będąc członkiem zarządu był faktycznie odpowiedzialny za hodowlę bydła, dostarczanie im pożywienia, a także zapewnienia im odpowiedniego stanu bytowania”, podczas gdy:

- to członkowie zarządu spółki ponoszą odpowiedzialność za swoje działania i zaniechania, nie zaś prokurent, ani właściciel udziałów w spółce;

- oskarżony P. M. (1) w dniu 28 lipca 2018 r. zawarł z oskarżonym J. Z. (1) umowę sprzedaży stada, co powodowało, iż ewentualną odpowiedzialność mógł ponosić właśnie oskarżony J. Z. (1);

b/ „P. M. (1) był niezadowolony z sugestii K. R. (1) negującego wprowadzony sposób hodowli zwierząt, Konflikt ten spowodował, iż K. R. (1) w maju 2017 r. ostatecznie odszedł z gospodarstwa”, podczas gdy:

- K. R. (1) odszedł z gospodarstwa w maju 2018 r.;

- przyczyną konfliktu między wymienionymi było nieporozumienie powstałe podczas sprzedaży gospodarstwa w Ł. przez K. R. (1) na rzecz P. M. (1);

c/ „brak dbałości o wyposażenie stodoły, w tym zapchane poidła powodowały, iż zwierzętom ograniczono bieżący dostęp do wody”, podczas gdy z relacji szeregu świadków wynika, iż krowy miały nieograniczony dostęp do bieżącej wody;

d/ „długotrwałe błędy w hodowli zwierząt, połączone z niedostateczną

opieką weterynaryjną skutkowały częstymi zgonami krów", podczas gdy:

- pogorszenie się stanu krowy może wystąpić w okresie jednego miesiąca, co znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadka W. M. (1) oraz opinii biegłego W. R. (1);

- prawidłowy stan żywienia krów również mógł doprowadzić do ich upadku, co znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadka B. M.;

e/ „P. M. (1) także poganiał krowy po wsi o wykorzystując do tego swoje auto przy użyciu klaksona", podczas gdy zdecydowana większość świadków negowała udział oskarżonego P. M. (1) w zaganianiu bydła;

f/ umowa sprzedaży stada na rzecz oskarżonego J. Z. (1) była fikcyjna, podczas gdy fakt przemieszczenia stada został zgłoszony do Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w N., a nadto relacje świadków biorących udział w kontroli gospodarstwa w Ł. we wrześniu 2018 r. wskazują, iż właścicielem stada był wówczas J. Z. (1);

g) oskarżony P. M. (1) wypełnił ustawowe znamiona zarzucanego mu czynu zabronionego, podczas gdy brak jest bezspornego ustalenia w sprawie, iż działał on umyślnie, albowiem błędy popełniane przy hodowli bydła należy rozpatrywać ewentualnie w ramach działania nieumyślnego, co wyłącza odpowiedzialność oskarżonego P. M. (1) za popełnienie zarzucanego mu czynu.

Advokata M. K. (3)

I obraży przepisu prawa materialnego tj. Art. 6

ust. 2 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 09 marca 2016 roku w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (Dz.U.UE.L.20 16.65.1) - poprzez jego pominięcie.

II obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj.:

1/ Art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną, ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, polegającą na uznaniu wyjaśnień oskarżonego, w zakresie, w jakim nie przyznaje się on do zarzucanego mu czynu, za niewiarygodne, w sytuacji gdy znajdują one oparcie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, w tym przede wszystkim w uznanych za wiarygodne zeznaniach świadków;

2/ Art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k. i 7 k.p.k. poprzez niedostrzeżenie, iż z zebranego materiału dowodowego nie sposób wywieść w sposób nie budzący żadnych wątpliwości, aby oskarżonemu można było przypisać zamiar bezpośredni popełnienia czynu, podczas gdy nie wynika on z dowodów w sprawie, a niedopuszczalnym jest jego domniemanie;

3/ Art. 7, art. 9, art. 410 i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez naruszenie zasady obiektywizmu i nieuwzględnieniu przy wyrokowaniu i w uzasadnieniu wyroku całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej poprzez uznanie za

istotne jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, a nie uwzględnienie okoliczności świadczących na jego korzyść, przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny, a także wewnętrzną sprzeczność uzasadnienia, polegające na:

a) Ocenie zeznań świadków w sposób dowolny, w zakresie w jakim świadkowie potwierdzali stanowisko oskarżonego, że:

- K. miały co jeść i pić (G. K. (1), M. K. (1), P. A., K. G., Ł. M. (1), S. K., A. N. (2), R. B. (1), A. Ł. (1), M. M. (3));

- K. miały zapewnioną opiekę weterynaryjną (G. K. (1), S. K., S. S. (2), A. Ł. (1))

- Wokół krów było czyszczone (G. K. (1), A. Ł. (1))

- Ogólny stan krów był dobry (G. K. (1), W. M. (1), S. S. (2), R. B. (1), M. T.)

b/ Dowolnej ocenie zeznań świadka K. R. (1), którego zeznania Sąd uznał za wiarygodne, w sytuacji gdy na ich podstawie Sąd co najmniej ustalił błędny czasokres czynu;

c/ Dowolnej ocenie zeznań świadka P. P. (1), której zeznania Sąd uznał za wiarygodne, w sytuacji gdy na ich podstawie Sąd co najmniej ustalił błędny czasokres czynu;

d/ Uznaniu, iż w sposobie hodowli nie dokonywano zmian, a jednocześnie ustaleniu, iż modyfikowano podawaną żywność;

e/ Uznaniu, iż zwierzęta nie miały zagwarantowanej opieki weterynaryjnej, przy jednoczesnym ustaleniu, że zeznania K. R. (1) są wiarygodne, a świadek wskazał, że

gdy był na miejscu to weterynarz bywał nawet codziennie; weterynarz był wzywany również za każdym razem, gdy zostało to zgłoszone, obecni pracownicy Powiatowego Lekarza Weterynarii nie stwierdzili nieprawidłowości na sierpień 2018r.

4. art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. w zakresie, w jakim Sąd nie wyjaśnił, dlaczego uznał, iż oskarżony działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim;

III błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na treść orzeczenia tj.:

1. Błędne ustalenie, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu z art. 35 ust 1a Ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o ochronie zwierząt; przy jednoczesnym uznaniu, iż takowej odpowiedzialności nie ponoszą członkowie zarządu spółki (...);

2. Błędne ustalenie, iż z zebranego materiału dowodowego wynika zamiar bezpośredni oskarżonego znęcania się nad zwierzętami, podczas gdy takiej oceny nie sposób wywieść w sposób nie budzący żadnych wątpliwości, a zamiaru objętego czynem nie można domniemywać

3. Błędne ustalenie, iż oskarżony zawierał fikcyjne umowy;

4. Błędne ustalenie, iż oskarżony:

a/ Jako jedyny był odpowiedzialny za hodowlę bydła;

b/ Znęcał się nad stadem;

c/ Niewłaściwie organizował hodowlę (co przejawiało się: dostarczaniem niewłaściwej żywności, niewłaściwym dostępem do wody pitnej, niezachowaniem

	<p>czystości, niewłaściwą opieką weterynaryjną) czym powodował zbędne cierpienie i stres stada;</p> <p>5. Błędne ustalenie okresu zarzucanego oskarżonemu czynu, co miało wpływ na wysokość kary;</p> <p>IV W przypadku nieuwzględnienia powyższych zarzutów rażąco niewspółmierność orzeczonej kary poprzez:</p> <p>1/ Wymierzenie oskarżonemu surowej kary, w sytuacji, gdy wyższa kara i środki nie uwzględniają w sposób właściwy okoliczności dotyczących sądowego ich wymiaru, a nadto powoduje znaczną dysproporcję pomiędzy wymierzoną karą, a tą, która powinna być wymierzona.</p> <p>2/ Błędne niedostrzeżenie, iż uprzednia niekaralność oskarżonego, prowadzenie działalności gospodarczej od wielu lat, posiadanie rodziny na utrzymaniu w sytuacji, gdy właściwości i warunki osobiste oskarżonego, sposób życia powodują konieczność uwzględnienia tychże okoliczności przez pryzmat dyrektyw wymiaru kary, określonych w treści przepisu art. 53 § 2 k.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacje obrońców oskarżonych co do zasady nie zasługiwały na podzielenie. Ponadto z uwagi na to, że w zdecydowanej większości podnoszą one tożsame zarzuty możliwe jest jednoczesne się do nich ustosunkowanie.</p>		

Za częściowo zasadne uznano jedynie zarzuty co do wymiaru kary.

Odnosząc się do zarzutów zawartych w środkach odwoławczych w zakresie zakwestionowania zawinienia P. M., to przede wszystkim zauważyć należy, że zgromadzone w sprawie dowody Sąd meriti poddał trafnej analizie i ocenie, zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 4 k.p.k. Także przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski są logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 k.p.k. i przekonująco uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji prawidłowo zweryfikował tezy aktu oskarżenia w granicach niezbędnych dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia winy i kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu. Stąd też odnosząc się do podnoszonych przez skarżących zarzutów należy stwierdzić, że są one chybione. Zauważyć trzeba, że podnosząc tego rodzaju zarzuty skarżący faktycznie polemizują z ustaleniami Sądu I instancji. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody rozstrzygnięcia o winie oskarżonego a Sąd Okręgowy podziela przedstawioną tam argumentację. Apelacje w istocie nie wskazują na takie okoliczności, które wnioski tego Sądu mogłaby skutecznie podważyć. W tej sytuacji nie ma potrzeby ponownego przytaczania całości argumentacji zawartej w obszernym i wnikliwym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i należy jedynie zaakcentować te elementy, które przemawiają za

odmową podzielenia stanowiska skarżącego

W zakresie zarzutów obrońców oskarżonego dotyczących przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów i przyjęcia winy P. M. w oparciu o przede wszystkim jednostronną analizę twierdzeń niekorzystnych dla niego dowodów, stwierdzić należy, iż Sąd I instancji prawidłowo, w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy odtworzył przebieg zdarzeń opisanych w zaskarżonym wyroku oceniając dowody w sposób zgodny z zasadami prawa procesowego. Wskazać przy tym należy, że zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 5 września 1974 r., zasada swobodnej oceny dowodów, leżąca u podstaw prawidłowego wyrokowania, nie może prowadzić do dowolności ocen i takiego wyboru dowodów, którego prawidłowości nie dałoby się skontrolować w trybie rewizyjnym. Ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia. (II KR 114/74 OSNKW 1975/2/28).

W konsekwencji Sąd Okręgowy nie podzielił zawartych w apelacjach zarzutów obrazy przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., jak i wywodów

przytoczonych na ich poparcie oraz nie dopatrzyl się obrazy wskazanych przepisów procedury karnej, które to uchybienia mogłyby rzutować na treść wydanego wyroku zwłaszcza w zakresie uznania winy oskarżonych. W pełni zatem należy podzielić argumentację Sądu I instancji co do analizy i oceny zebranego i ujawnionego materiału dowodowego. W szczególności obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 kpk nie dowodzi to, że ustalenia w sprawie poczyniono głównie w oparciu o twierdzenia wskazanych wyżej świadków przy jednoczesnym odrzuceniu tych wyjaśnień oskarżonego, w których nie przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu. Fakt czynienia ustaleń faktycznych w oparciu o dowody niekorzystne z punktu widzenia odpowiedzialności oskarżonego nie może oznaczać, że Sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisów postępowania. Tym bardziej wskazać należy, że ustalenia faktyczne winny być dokonane na podstawie dowodów, którym przyznano przymiot wiarygodności. Tym samym wobec przyznania dowodom niekorzystnym z punktu widzenia odpowiedzialności P. M. takiej cechy, to chybione są zarzuty, że w postępowaniu doszło do złamania zasady obiektywizmu. Ocena dowodów pozostaje pod ochroną z art. 7 kpk gdy jest poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego oraz jest wyczerpująco i logicznie z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego umotywowana w uzasadnieniu wyroku. Analiza akt sprawy wskazuje, że Sąd Okręgowy trafne

ustalenia oparł na dowodach, które przeprowadzone zostały na rozprawie głównej i ocenił je w sposób uwzględniający wszystkie okoliczności zdarzeń a w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku co do zasady prawidłowo wskazał jakie fakty uznał za udowodnione, a jakie za nieudowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlatego odmówił wiary dowodom przeciwnym a ocena ta zasługuje na podzielenie.

Sąd Rejonowy słusznie nie dał wiary tym wyjaśnieniom P. M. (1), w których zaprzeczył aby dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu. W szczególności, brak było podstaw do podzielenia jego stanowiska (a także świadków przesłuchanych w toku rozprawy odwoławczej), iż rzekomo już w czasie nabycia przez niego udziałów w spółce stan krów był słaby i nie nadawały się one do dalszego chowu oraz, że dokupione bydło w liczbie 70 sztuk było również w bardzo złym stanie. Twierdzenia oskarżonego co do tego, iż za stan krów odpowiadał K. R. (1), że w sierpniu 2018r. sprzedał krowy J. Z. (1), zaś zwierzęta miały zapewnioną prawidłową opiekę oraz wyżywienie w postaci kiszonki z kukurydzy, czy witamin prawidłowo zostały uznane przez Sąd I instancji za podważone poprzez twierdzenia J. Z. (1) z postępowanie rozpoznawczego oraz zeznaniami K. R. (1), J. R. (1), P. P. (1) oraz M. K. (2), T. Ż. i D. P.. Zasadnie bowiem w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zauważono, że relacje wymienionych osób są wzajemnie powiązane i spójne. Co istotne, M. K. (2), T. Ż. czy D. P. (w przeciwieństwie do rodziny R. czy P. P. (1)) nie pozostawali w sporze z oskarżonym i nie mieli żadnego powodu aby bezpodstawnie go pomawiać. Jednocześnie pomimo

sporu, zeznania członków rodziny R. oraz P. P. również zasadnie uznano za pomocne dla dokonania wiarygodnych ustaleń w sprawie. Podkreślenia także wymaga, iż z zeznań E. S. wynika, iż sprzedawane przez nią zwierzęta miały prawidłową dokumentację, kolczyki i certyfikaty oraz znajdowały się pod opieką Powiatowego lekarza Weterynarii. Ze zgodnych twierdzeń wymienionych osób wynika również, że to P. M. (1) z ramienia spółki faktycznie decydował o stadzie krów i to z nim ustalano wszystkie kwestie ich dotyczących krów.

Trafnie zatem w tym zakresie podkreślono, że to właśnie oskarżony jako prokurent samoistny a nie członkowie zarządu podpisał umowę o rzekomej sprzedaży krów, przy czym w pełni prawidłowo Sąd I instancji nie dał wiary twierdzeniom J. Z. (1) złożonym w postępowaniu przygotowawczym. Ten ostatni przed Sądem Rejonowym wiarygodnie zaprzeczył aby zakupił 110 krów od P. M. (1) oraz, iż zwierzęta były w dobrym stanie zdrowia oraz zdadne do transportu. Wymieniony przyznał, że umowa nie była w rzeczywistości zawarta a podpisał przedłożone mu dokumenty aby pomóc P. M. (1), czy ostatecznie przyznając zły stan zwierząt. Co przy tym istotne, według rzekomych umów J. Z. (1) miał nabyć od P. M. (1) stado krów w dniu 28 lipca 2018 r. tymczasem sam oskarżony podał jako okres ich nabycia miesiąc wrzesień. Prawidłowo także Sad I instancji przymiot wiarygodności przyznał tej części relacji J. Z. , kiedy ten stwierdził również i to, że krowy w gospodarstwie były chude, a karmili je nieodpowiedzialni ludzie oraz, że gdy Fundacja chciała zabrać P. M. (1) krowy, to chciał mu

pomoc i miał je przewieźć do siebie i otrzymać za to pieniądze. Zauważyć przy tym należy, że fikcyjność nabycia krów przez J. Z. potwierdza także brak uprzedniego poinformowania o takiej czynności kontrolującym oraz i to, że transport zwierząt dokonywany był nocą, pomiędzy kolejnymi dniami kontroli i to bez względu na stan zwierząt i ich cierpienie jak również dokumentacja sprzedaży mleka z sierpnia 2018 r. gdzie jako właściciel zwierząt figuruje gospodarstwo (...). Zaakcentowania za Sądem i Instancji wymaga, że wobec dat rzekomych umów sprzedaży krów z dnia 28 lipca 2018 r. i z dnia 9 sierpnia 2018 r. nie sposób jest logicznie wyjaśnić (poza przyjęciem pozorności tych umów) „z jakiego powodu J. Z. (1) miałby nabyć zwierzęta by po kilku dniach sprzedawać je bratu P. M. (1), który od razu podpisał umowę i oddał je ponownie gospodarstwu (...) reprezentowanemu przez P. M. (1) do chowu. W ocenie Sądu powyższe wskazuje, iż Ł. M. (1) nie nabył stada, nie miał środków na ich nabycie, wiedzy co do ich potrzeb, ani warunków na ich przechowywanie. Dodatkowo w dniu 30 sierpnia 2018r, w wyniku porozumienia umowa sprzedaży z dnia 9 sierpnia 2018r. o sprzedaży krów została polubownie zakończona. Pomimo tego w dniu 3 września 2018r. wszyscy pracownicy wskazują kontrolującym jako właściciela stada P. M. (1). Dodatkowo sam wymieniony telefonicznie zobowiązuje się pilnie zorganizować odpowiednią karmę, nie podając, iż nie jest odpowiedzialny za stado, gdy jego pełnomocnik jako właściciela stada wskazał Ł. M. (1)” – k. 1555 odw.

Wbrew stanowisku wynikającego z wniesionych środków odwoławczych faktycznym wsparciem twierdzeń P. M. nie były Z. P., który podawał, iż stan zwierząt od początku ich zakupu nie był najlepszy. Tenże świadek w istocie nie był obecny przy zakupie wszystkich krów ze stadna a ponadto nie sprecyzował w oparciu o jakie okoliczności wysnuł taki wniosek. Tymczasem z wiarygodnych i zgodnych zeznań K. R., J. R., P. P. oraz E. S. wynika zgoła odmienny wniosek co do rzeczywistego stanu zwierząt. Co do relacji A. N., to wymieniony wprawdzie przyjeżdżał do gospodarstwa, to jednakże nie kontrolował stanu całego stada, a jedynie poszczególne przedstawione mu sztuki oraz nie kontrolował stanu paszy ani nie interesował się warunkom w jakim znajdowało się stado. Zasadnie również Sąd Rejonowy nie dał wiary tym zeznaniom A. Ł. gdzie wskazywał on, iż zwierzęta miały zapewnioną właściwą opiekę weterynaryjną, pożywienie czy picie, a także gdy twierdził, iż były właściwie sprzątane albowiem takie twierdzenia pozostawały w sprzeczności z faktami przedstawionymi przez K. i J. R. (1), P. P. (1), M. K. (2), T. Ż. i D. P.. Zasadnie wreszcie jako faktyczne nieistotne dla ustalenia kwestii odpowiedzialności oskarżonego za zarzucany mu czyn uznano relacje świadków P. A., K. G., A. N. (2), K. W. (1), M. K. (1), K. W. (2), L. P., A. G., P. G., W. S., A. R., M. B., S. K., G. K. (2), L. G. tak z uwagi tak na ich lakoniczny charakter jak i bezsporne okoliczności np. w zakresie dostarczania paszy czy też chęci wykorzystywania przez oskarżonego w niektórych okresach nadmiaru kiszonki – k. 1545-1545

odw., k.1553 odw.- 1554 odw. Nie budzi również zanegowanie przez Sąd I instancji zeznań S. K., który „był wyraźnie związany z P. M. (1), potwierdził, iż został przez niego przywieziony nawet do Sądu, widocznie był pod jego wpływem, co wobec podważenia tego zakresu jego wyjaśnień uznano, iż zmierzały one do poprawienia sytuacji P. M. (1)” – k.1554 odw.

Trafnie w oparciu o zeznania K. R. (1), J. R. (1), P. P. (1), M. K. (2), T. Ż. i D. P. oraz G. K. (3), Sąd Rejonowy prawidłowo jako niewiarygodne uznał relacje Ł. M. (1) co do wskazywanego przez niego dbałości oskarżonego o stan stanu stada. Wbrew tym zeznaniom, to właśnie twierdzenia wskazanych osób, które miały praktyczny kontakt ze zwierzętami z racji codziennych obowiązków służbowych mogły przedstawić rzeczywisty stan krów oraz zaobserwować zaniedbania w ich hodowli. Natomiast sam Ł. M., który jest bratem oskarżonego przyznał, iż na gospodarstwie był po pracy w godz. 17-18, a więc nie obserwował zachowania zwierząt w ciągu dnia.

W pełni zasadnie Sąd Rejonowy nie dał również wiary zeznaniom wymienionego co do rzekomego nabycia od J. Z. (1) stada i w tym zakresie w odpowiednim stopniu odwołać się należy do poczynionych wcześniej uwag. Dodatkowo podkreślić należy, że brat oskarżonego faktycznie nie wyjaśnił w jakim celu miałby nabyć takie stado i za jakie środki oraz gdzie miałby je przetrzymywać. Słusznie również w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zauważono, że po rzekomym kupnie stada w dniu 9 sierpnia 2018 r. następnie w dniu 30 sierpnia 2018r. Ł. M. od

tej transakcji odstąpił, przy czym jednocześnie nie złożył deklaracji w sprawie czynności cywilnoprawnych dotyczących transakcji nabycia stada krów za kwotę 765.000zł, nie uścił również podatku od czynności cywilnoprawnych – porównaj k. 866.

Wbrew zarzutom skarżących domagających się uniewinnienia P. M., Sąd Rejonowy w pełni zasadnie ustalenia faktyczne w sprawie oparł o wnioski płynące z opinii biegłego W. R.. Są one jasne, logiczne i odpowiadają na wszystkie pytania i koresponduje tak z zeznania świadków B. K. (2), B. P., M. P., M. T., K. P., Z. L. jak i dołączoną do akt dokumentacją zdjęciową. Biegły przekonująco między innymi wskazał, że „przyczyną padnięć części krów, a także utraty masy ciała, były rażące błędy, na każdym kluczowym warunku, prawidłowego funkcjonowania gospodarstwa mlecznego. Z opinii biegłego wynika również, iż rolnik może samodzielnie przewieźć zwierzęta na odległość nie większą niż 50 km, gdy w przedmiotowej sprawie zwierzęta miały do pokonania 56 km, gdy maksymalny czas podróży nie mógł przekroczyć 8 godzin, a powierzchnia na jedną krowę wynosić musi od 1,3 do 1,6 m²” – k.1545.

Sąd Rejonowy również prawidłowo dał wiarę zeznaniom świadków jak na k.1545-1551 odw. Tym samym nie ma potrzeby ponownego odwoływania się do całości wskazanego tam stanowiska i jedynie należy zaakcentować najbardziej kluczowe kwestie poruszane przez przesłuchiwane osoby. Zatem podkreślenia wymaga, że wbrew twierdzeniom P. M. E. S. (2) wiarygodnie podała, że

oskarżony nabył od niej krowy w odpowiednim stanie, kondycji a zwierzęta były zaopatrzone w odpowiednie certyfikaty. Tym samym kondycja krów w gospodarstwie prowadzonym przez P. M. nie była wynikiem dostarczenia chorych jednostek, ale skutkiem rażących błędów w funkcjonowaniu gospodarstwa. Ponadto B. K. (2), B. P., M. P., M. T., K. P. i Z. L., które były osobami obcymi dla oskarżonego i których styczność ze stadem wynikała z realizacji czynności służbowych zgodnie wskazali, iż zwierzęta były w złym stanie, nie miały zapewnionej wody, a dostarczona im kiszonka była nadpsuta, budynki obory nie było sprzątane, a zwierzęta brodziły w odchodach a sami świadkowie ujawnili także fragmenty szkieletów; ich relacje w pełni korespondują obiektywnym dowodem w postaci dokumentacji fotograficznej. Co istotne z zeznań wymienionych niezbiec wynika, że pracownicy Gospodarstwa (...)wskazywali oskarżonego jako osobę decydującą w zakresie stada, a ten właśnie w rozmowie telefonicznej zobowiązał się do „załatwienia” paszy co dodatkowo wskazuje tak na to, że tylko i wyłącznie P. M. odpowiadał za stan stada jak i dowodzi pozorności umów rzekomo przenoszących własność zwierząt. Znamienne są także i twierdzenia wymienionych osób, które wskazały, że właśnie po dostarczeniu paszy krowy rzuciły się łączywie do jedzenia. Z powyższymi zeznaniami co do fatalnego stanu krów w zgodności pozostają zeznania A. K., która nie miała wcześniejszych konfliktów z oskarżonym a jej interwencja wynikała z otrzymanych informacji o nieprawidłowości w hodowli, a także braku reakcji służb na zgłaszane

nieprawidłowości. Także nie budzi zastrzeżeń ocena twierdzeń M. M. (4). Świadek w dniach kontroli miała pierwszy kontakt z gospodarstwem i żadnym razie nie była negatywnie nastawiona do P. M.. Wymieniona wskazała na nieprawidłowości stwierdzone w wyniku kontroli prowadzonej w dniach 3 i 4 września 2018 r. tj. zagłodzenie zwierząt, w części zalegających, spleśniałą kiszonkę, krowy pozbawione w oborze dostępu do jedzenia i stojące we własnych odchodach, z widocznymi zmianami chorobowymi jak ropnie, czy zapaleniami wymion.

Prawidłowo w uzasadnieniu Sąd Rejonowy ocenił zeznania G. K. (3), która zajmowała się dojeniem zwierząt i która wskazała, że z ramienia spółki odpowiedzialnym za stado był P. M. (1) i dopiero po jego aprobacie np. wzywano lekarza weterynarii. Wymieniona stwierdziła, że dostarczane pożywienie było złej jakości, a przepędzaniem stada zajmowali się pracownicy oraz wiarygodnie przyznała, „iż w pewnym momencie zauważyła, że stado jest osłabione, co zbiegło się ze zmniejszeniem ilości otrzymywanego mleka. Co więcej z relacji wymienionej wynika, iż stan zwierząt w czasie, gdy opiekę nad zwierzętami miał K. R. był inny. W innych godzinach karmiono zwierzęta – bezpośrednio po udoju. Z jej zeznań wynika również, iż nie stwierdziła, aby zwierzęta po przyjeździe do gospodarstwa były osłabione” – k.1546 odw. -1547.

Sąd Okręgowy wbrew zarzutom apelacji za Sądem I instancji za w pełni wiarygodne uznał zeznania K. R. (1), J. R. (1) oraz P. P. (4), którzy zgodnie potwierdzili, że do

czasu kiedy stadem zajmował się K. R. (1), zwierzęta miały uzgadnianą na bieżąco z żywieniowcem paszę, a jak trzeba codzienną opiekę weterynaryjną; stado zostało nabyte przez oskarżonego w dobrym stanie i w takim stanie pozostawało do chwili odejścia z gospodarstwa K. R.. Co istotne wymienieni zauważyli, że oskarżony gdy już miał dochody z mleka to uznał, iż nie potrzebuje dalszej pomocy oraz podjął decyzję o zmniejszeniu ilości paszy dostarczanej zwierzętom do 1/3 zalecanej porcji. Pogorszenie stanu zdrowia krów w wyniku zmiany sposobu opieki zalecanej przez P. M. wynika z rzetelnej relacji J. R. (1), która co istotne koresponduje z wynikami kontroli z 3 i 4 września 2018 r., przy czym świadek wskazał, że o stadzie i jego stanie decydował tylko i wyłącznie oskarżony a w tożsamy sposób te okoliczności przedstawili P. P. (4), M. K. (2), D. P. i T. Ż.. Wymienieni potwierdzili zatem, iż stan zwierząt pogorszył się po odejściu K. R. (1) oraz wskazali na przepełnienie zwierząt na pastwisku, które nawet tam się celiły, szukanie przez nich pokarmu oraz, że zwierzęta były przepędzane quadami z psami, przy czym M. K. (2) potwierdziła, iż P. M. (1) osobiście samochodem osobowym, po całej wsi nagał krowy. Tym samym w pełni zasadnie Sad I instancji ustalił i przyjął, że oskarżony osobiście uczestniczył w takim sposobie przepędzania zwierząt oraz akceptował takie metody pracy zatrudnionych przez siebie pracowników. Z twierdzeniami wymienionych korespondowały te zeznania Z. P.. Z których wynikało, iż zwierzęta nie otrzymały należytej opieki weterynaryjnej, a także brakowało prawidłowo przygotowanej paszy i brak było

stałego dostępu krów do wody. Również J. W. (1) potwierdził zaniedbania w hodowli stada, a także i to, iż zawarte umowy sprzedaży krów były zawarto po to aby uniemożliwić kontrolującym zatrzymanie zwierząt. Na pozorność umów wskazywała także analiza treści zeznań M. W., które w tym zakresie korespondowały z relacją J. Z. i J. W.. Również A. K. (2), który pracował na gospodarstwie przyznał, iż brakowało tam odpowiedniej karmy, nie przyjeżdżał tam weterynarz, a poidła jak i urządzenie do wywożenia obornika były częściowo niesprawne. Wymieniony o stanie gospodarstwa informował P. M. a który na informację o braku karmy, kazał wypuszczać zwierzęta na łąkę. Z powyższym w zgodności pozostają zeznania M. M. (3), który potwierdził, iż P. M. (1) zamawiał u niego produkty a to spowodowało kilka jego wizyt w Ł.. Co istotne wymieniony przyznał iż zwierzęta przyjechały z Niemiec w dobrej kondycji, zaś w gospodarstwie zmieniano im często pożywienie, co było złym posunięciem dla stada, przy czym to P. M. (1) decydował o dostarczonym pożywieniu, gdy zwierzęta otrzymywały w jego ocenie 70 % pożywienia, którego potrzebowały i tożsamo w tym zakresie wypowiedział się także R. B., który również dostarczał paszę i nie wchodząc do obory, stwierdził średni stan zwierząt, za małą liczbę dawanego mleka, brak kompetentnych ludzi do obsługi zwierząt.

Nie mogła budzić wątpliwości także analiza relacji E. R., M. S., B. M., W. M. i S. S.. Wymienieni w ramach swoich kompetencji wykonywali swoje obowiązki służbowe, w tym poszukiwali szczątek zwierząt, czy

też dokonywali sekcje zwłok krowy. Styczność wskazanych osób z gospodarstwem (...)nie była stała i nie posiadali oni pełnej w tym zakresie wiedzy.

Wbrew zarzutom płynącym z apelacji Sąd I instancji w pełni zasadnie dał wiarę protokołowi z kontroli Państwowego Inspektora Weterynarii w O. z 09.08.2018 r. co do osób ja przeprowadzających oraz jej zakresu. Kontrola ta miała na celu odnalezienie padłych sztuk, przy czym jednocześnie potwierdziła obecność w trakcie tej czynności P. M. (1), który przedstawiał się jako współwłaściciel. Ponadto podkreślenia wymaga, że wynikał z niej, że ostatni wpis w księdze leczenia zwierząt nosił datę 27 maja 2018 r., co potwierdza, iż od 27 maja 2018r do 9.08.2018 r. nie było konsultacji weterynaryjnych w gospodarstwie. Jednocześnie zasadnie nie podzielono zawartego tam sformułowania, że stan gospodarstwa w dniu kontroli nie budził wątpliwości. Jeszcze raz podkreślić należy, że czynności w ramach tej kontroli ukierunkowane były na odnalezienie padłych sztuk, których zdjęcia otrzymano, a gdy nie pozwoliły na jednoznaczne ustalenie ich miejsca, zostały one zakończone a zatem tego dnia nie był weryfikowany całkowity stan gospodarstwa, w tym stan obory, pokarmu czy samych zwierząt. Zatem słusznie w ocenie Sądu Rejonowego nie może stanowić o obiektywnym wyniku stanu zwierząt. w gospodarstwie .

W opozycji do tego protokołu pozostają natomiast wnioski płynące z kontroli z dnia 31 sierpnia 2018 r. oraz z 3 i 4 września 2018 r. – k.1541 odw. – 1543 odw. W czasie pierwszej kontroli

dobrostanu zwierząt znajdujących się w gospodarstwie w Ł. dokonywanej przez PIW w O. nie był obecny oskarżony, przy czym w jej wyniku stwierdzono stado liczące około 250 sztuk bydła, częściowo przebywających na łące, a częściowo w budynku obory; zwierzęta były wychudzone, w stanie odżywienia złym lub bardzo złym a wyłożone do spożycia baloty z siana, posiadały częściowo cechy gnicia oraz zanieczyszczeń. Ponadto w budynku obory stwierdzono sztuki niezdolne do samodzielnego poruszania się, leżące i wycieńczone, teren budynku gospodarczego był zanieczyszczony zalegającym obornikiem kontrolujący stwierdzili, iż stan zwierząt zagrażał ich życiu i zdrowiu. W konsekwencji powyższego na dzień 3 września 2018 r. zaplanowano kolejne czynności służbowe w Ł., które zostały przeprowadzone w asyście lekarza weterynarii Z. L. oraz funkcjonariuszy policji. Po przeliczeniu, ujawniono, że stado liczyło 110 sztuk a obecni pracownicy nie potrafił wytłumaczyć co się stało z pozostałymi krowami, przy czym nie wszystkie zwierzęta posiadały kolczyki zaś weterynarz stwierdził, iż nie wszystkie zwierzęta nadawały się do transportu. Po nawiązaniu kontaktu z oskarżonym ten zobowiązał się do dostarczenia właściwej paszę. Kontrolujący tego dnia zaopatrzyli najbardziej potrzebujące zwierzęta, na miejscu podano leki przeciwbólowe, antybiotyki i kroplówki. a lekarz weterynarii podjął decyzję o ich pozostawianiu do następnego dnia w gospodarstwie. Kontrola z dnia 3 września 2018 r. niezbiecie wykazała, że zwierzęta były wychudzone, w złym stanie, cierpiały na zapalania wymion i inne choroby a co o najmniej 8 sztuk posiadało

widoczną kulawiznę zaś większość stada miała na skórze ślady mogące świadczyć o grzybicy; stwierdzono brak dobrostanu zwierząt i ich cierpienie i co istotne część stada była pozbawiona dostępu do wody pitnej. Czynności tego dnia były wykonywane do godz. 18.00 i ustalono, iż będą one kontynuowane następnego dnia. Gdy w dniu 4 września 2018r. na teren gospodarstwa przybyli ponownie kontrolujący, w tym funkcjonariusz policji okazało się, że zwierząt już tam nie ma (w nocy z 3 na 4 września 2018r. J. Z. (1) działając w porozumieniu z P. M. (1), po uzyskaniu obietnicy osiągnięcia zapłaty i po uprzednim podpisaniu antydatowanych umów sprzedaży krów - zlecił i aktywne uczestniczył w transporcie zwierząt w ilości 110 sztuk, które zostały przewiezione kilkoma kursami do gospodarstwa rolnego w J.), przy czym po pewnym czasie część stada wróciła z okolic lasu. Niektóre ze zwierząt nie posiadały niezbędnych kolczyków i w dalszym ciągu stały one w zanieczyszczonym odchodami wybiegu. Ponadto brakowało rozłożonej paszy, którą dopiero w obecności kontrolujących rozkładano dostarczając słabej jakości siano. Oględzinom poddano również teren przyległy i stwierdzono olbrzymią ilość obornika i odchodów wylewanych na drogę a na terenie przyległym do lasu ujawniono fragmenty szkieletów bydłowych, skóry, czasek, racic, a także zwłoki bydła w zaawansowanym stadium rozkładu. W konsekwencji z uwagi na stan zwierząt decyzją Burmistrza O. z dnia 6 września 2018 r. dokonano zatrzymania zwierząt w postaci 11 sztuk bydła – krów mlecznych odebranych z gospodarstwa w Ł..

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt przez znęcanie się nad zwierzętami należy rozumieć zadawanie albo świadome dopuszczanie do zadawania bólu lub cierpień, a w szczególności:

5) przeciążanie zwierząt pociągowych i jucznych ładunkami w oczywisty sposób nieodpowiadającymi ich sile i kondycji lub stanowi dróg lub zmuszanie takich zwierząt do zbyt szybkiego biegu;

10) utrzymywanie zwierząt w niewłaściwych warunkach bytowania, w tym utrzymywanie ich w stanie rażącego zaniedbania lub niechlujstwa, bądź w pomieszczeniach albo klatkach uniemożliwiających im zachowanie naturalnej pozycji;

19) utrzymywanie zwierzęcia bez odpowiedniego pokarmu lub wody przez okres wykraczający poza minimalne potrzeby właściwe dla gatunku.

Oskarżonemu był znany stan gospodarstwa, za które ponosił pełną odpowiedzialność. To P. M. **każdorazowo** decydował o stanie zwierząt, w tym opiece weterynaryjnej, jakości oraz ilości paszy i faktycznie nie zapewniał im właściwych warunków bytowania. Zatem wobec prawidłowo ustalonego stanu faktycznego w żadnym wypadku nie można przyjąć, że nie działał on umyślnie a jedynie jak to sugerują skarżący dopuścił się pewnych błędów wynikających z braku doświadczenia ale bez złej woli ze swojej strony.

Po stronie P. M. wystąpiły okoliczności wskazane w przytoczonych przepisach.

Oskarżony był w pełni świadomy ciężących na nim obowiązków i działając umyślnie w okresie od grudnia 2017 r. do 7 września 2018 r. w miejscowości Ł. gm. O., będąc prokurentem spółki (...)Sp. z o.o. jej 100-procentowym udziałowcem oraz będąc odpowiedzialnym za hodowlę bydła, zjechał się nad tym stadem (w ilości ok. 240 sztuk bydła) poprzez niewłaściwą organizację hodowli bydła bezpośrednio zagrażającą życiu i zdrowiu zwierząt, ograniczenie zwierzętom bieżącego dostępu do wody przez okres wykraczający poza minimalne potrzeby właściwe dla gatunku, nie zapewnienie właściwej opieki weterynaryjnej niezbędnej do utrzymania zwierząt we właściwej i poprawnej kondycji zdrowotnej stada bydła, dostarczenie pokarmu w niewłaściwej ilości, zapleśniałego, wysuszonego, zanieczyszczonego chwastami oraz w nieodpowiedniej ilości tj. niespełniającej wymogów materiałów paszowych, które mogą być stosowane w żywieniu bydła, niesystematyczne usuwanie obornika, skutkujące zaleganiem zwierząt w odchodach oraz dokonywanie przepędzania bydła za pomocą psów oraz samochodu osobowego przy użyciu klaksonu tj. w sposób powodujący ich zbędne cierpienie i stres i tym samym dopuścił czynu z art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt.

Za zasadny uznano jedynie postulat w zakresie złagodzenia kary. Sąd Okręgowy uznał, że możliwe było zastosowanie wobec P. M. instytucji z art.37b kk. Na tle prawidłowego rozstrzygnięcia w zakresie winy oskarżonego stwierdzić trzeba, że zachodziła konieczność dokonania korekty w zakresie rozstrzygnięcia o karze. W ocenie Sądu Okręgowego

trafne było orzeczenie jeśli chodzi o konieczność orzeczenia kary pozbawienia wolności w jej bezwzględny charakterze, to jednocześnie uznano, że wymierzenie jej w wysokości 2 lat byłoby zbyt surowe, jeśli uwzględni się nie tylko stopień społecznej szkodliwości czynu i winy P. M., ale również zasady wymiaru kary określone w przepisie art. 53 k.k.

Zważywszy bowiem z jednej strony na ładunek społecznej szkodliwości, niewątpliwie przy tym nagannego, inkryminowanego zachowania oskarżonego, który dopuścił się znęcania nad licznym stadem bydła, orzeczona wyrokiem Sądu rejonowego kara pozbawienia wolności jawi się jako nadmiernie restrykcyjna. Celem zachowania oskarżonego była maksymalizacja zysku i to niestety doprowadziło do stwierdzonych faktycznych i karygodnych zaniedbań. Jednakże przecież nie było celem samym w sobie zadawanie zwierzętom cierpień. Mając to na uwadze oraz fakt, że oskarżony nie był wcześniej karany uznano, że możliwe było orzeczenie wobec niego sekwencji kar przy znacznym złagodzeniu kary pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu Okręgowego orzeczone kary będą wystarczające dla osiągnięcia wszystkich celów postępowania. Nadto w takim wymiarze winny skutkować właściwą resocjalizacją i unikaniem w przyszłości przez oskarżonego naruszeń porządku prawnego.

Wniosek

Obrońcy P. M. wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od

zasadny

zarzucanego mu czynu; adwokat M. K. wniósł ponadto o zmianę wyroku poprzez orzeczenie łagodniejszej kary. ewentualnie: o chylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.	# częściowo zasadny zarzut adwokata M. K. w zakresie złagodzenia kary # niezasadny wniosek adwokata W. P.
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Z przyczyn powyżej wskazanych za zasadny uznano jedynie wniosek o złagodzenie kary wymierzonej P. M..	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Wyrok Sądu Rejonowego w O. z dnia 13 grudnia 2021 r., sygn. akt(...) zmieniono w ten sposób, że w ramach rozstrzygnięcia z pkt I sentencji	

na podstawie art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt przy zastosowaniu art.37b kk w zw. z art.34§1a pkt1 kk i art.35§1 kk orzeczono wobec oskarżonego P. M. (1) karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę roku ograniczenia wolności połączoną obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym i w pozostałej części utrzymano go w mocy.	
Zwi ę z ł e o powodach zmiany	
Wyrok z przyczyn wskazanych uprzednio zmieniono jedynie w zakresie kary wymierzonej wobec P. M..	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwi ę z ł e o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczno ść przeprowadzenia na nowo przewodu w cało ści	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwi ę z ł e o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczno ść umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwi ę z ł e o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Zwolniono oskarżonego i oskarżyciela posiłkowego Fundację (...)(...) od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze albowiem przemawiały za tym względy słuszności.

7. PODPIS

ZAŁĄCZNIK DO FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Adwokata W. P. obrońca oskarżonego P. M. (1)	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w O. z dnia 13 grudnia 2021 r. w sprawie (...)	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

ZAŁĄCZNIK DO FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Adwokata M. K. obrońca oskarżonego P. M. (1)

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w O. z dnia 13 grudnia 2021 r. w sprawie (...)	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana